

บทที่ 7
The Turn of the Screw

*'My charming work was just my life with Miles and
Flora, and through nothing could I so like it as through
feeling that I could throw myself into it in trouble.'*

The Turn of the Screw

The Turn of the Screw เป็นเรื่องสั้นขนาดยาวที่ เฮนรี เจมส์ เขียนเมื่อปี ค.ศ. 1898 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เขากำลังประสบความล้มเหลวจากผลงานด้านละคร

The Turn of the Screw เป็นผลงานในแนวแปลกต่างจากผลงานในยุคแรก เช่น *The American*, *Daisy Miller* และ *The Portrait of a Lady* ซึ่ง เฮนรี เจมส์ ใช้แก่นเรื่องนานาชาติในการเขียน

เฮนรี เจมส์ ได้เค้าโครงของเรื่องนี้มาจากการสนทนากับ อาร์ชบิชอป แห่ง แคนเทอร์เบอร์รี่ (Archbishop of Canterbury) หรือ เอ็ดเวิร์ด ไวท์ เบนสัน (Edward White Benson) ที่แอดดิงตัน (Addington) เมื่อเย็นวันที่ 10 มกราคม ค.ศ. 1895

เรื่องที่ อาร์ชบิชอป แห่งแคนเทอร์เบอร์รี่ เล่าให้ เฮนรี เจมส์ ฟัง คือ

*the story of the young children . . . left to the care of servants in an old country house. . . . The servants, wicked and depraved, corrupt and deprave the children, the children are bad, full of evil, to a sinister degree. The servants die . . . and their apparitions, figures, return to haunt the house and children.*¹

เฮนรี เจมส์ ได้บันทึกเรื่องนี้ไว้ในบันทึกส่วนตัวของเขา และภายหลังได้นำเรื่องเล่านี้มาเป็นเค้าโครงในการเขียนเรื่อง *The Turn of the Screw*

---

¹ F.O. Matthiesen and Kenneth B. Murdock, eds. *The Notebook of Henry James* (New York : Oxford Press, 1947) 178.

เรื่องย่อ (Plot Summary)

เฮนรี เจมส์ เริ่มเรื่อง *The Turn of the Screw* โดยให้ชายผู้หนึ่งชื่อ ดักลาส (Douglas) ผู้เป็นเจ้าของบันทึกเล่มนี้อ่านข้อความจากบันทึกของหญิงผู้หนึ่งที่เสียชีวิตไปแล้วถึงยี่สิบปี เธอบันทึกเหตุการณ์ระหว่างที่เธอทำหน้าที่เป็นครูผู้ดูแล (governess) ของเด็กกำพร้าชายหญิงคู่หนึ่ง นายจ้างของเธอเป็นลุงของเด็กทั้งสองคน ข้อตกลงสำคัญที่ค่อนข้างประหลาดของนายจ้างคือเธอจะต้องไม่รบกวนปรึกษาปัญหาต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้น เธอจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบและต้องจัดการสิ่งต่าง ๆ ด้วยตัวเธอเอง

บันทึกเริ่มเล่าเหตุการณ์ตั้งแต่วันที่เธอทำงานที่คฤหาสน์บลาย (Bly) ซึ่งเป็นบ้านในชนบทอังกฤษ เธอมีความสุขกับงานและชื่นชมเด็กทั้งสองคน คือ ฟลอร่า (Flora) กับ ไมล์ส (Miles) ซึ่งเธอพรรณนาว่า สวยงาม บริสุทธิ์ วานอนสอได้ง่าย และเฉลียวฉลาด เธอสามารถเข้ากับแม่บ้านคือ นางโกรส (Mrs. Grose) ได้เป็นอย่างดี ต่อมาเธอได้รับจดหมายจากโรงเรียนของไมล์สแจ้งว่าทางโรงเรียนได้ไล่เขาออกเพราะอิทธิพลในทางไม่ดีที่เขามีต่อเด็กอื่น ๆ ในโรงเรียน ทั้งเธอและนางโกรสต่างมีความเห็นพ้องกันว่าไมล์สเป็นเด็กที่น่ารักเกินกว่าที่จะประพฤติเช่นนั้น ดังนั้น เธอจึงไม่สนใจที่จะค้นหาสาเหตุที่เกิดขึ้นจากทางโรงเรียน

เธอภาคภูมิใจกับการทำงานของตนเองมากและนี่ก็อยากให้นายจ้างของเธอได้รับรู้ถึงการทำงานของเธอ พลบค่ำวันหนึ่งเธอได้เห็นชายแปลกหน้าบนหอสูงของตัวบ้าน ต่อมาเธอได้เห็นเขาอีกขณะที่เขากำลังมองเข้ามาทางหน้าต่างบ้านคล้ายกับว่ากำลังมองหาใครคนหนึ่งซึ่งต่อมาเธอแน่ใจว่าเป็นเด็กชายที่อยู่ในความดูแลของเธอ เธอได้บอกรูปร่างลักษณะของชายผู้นั้น และได้ทราบว่าเขาก็คือ ปีเตอร์ ควินท์ (Peter Quint) คนรับใช้เก่าที่ได้เสียชีวิตไปแล้ว ต่อมาไม่นานเธอได้เห็นผู้หญิงผู้หนึ่งซึ่งตามลักษณะที่เห็น นางโกรสได้บอกว่าเป็นครูผู้ดูแลเด็กคนเดิมชื่อ เจเซล (Jessel) ซึ่งได้เสียชีวิตไปแล้วเช่นกัน ทั้ง ปีเตอร์ ควินท์ และ เจเซล มีความสัมพันธ์กันฉันท์ชู้สาว และทั้งคู่สนิทสนมกับเด็กชายหญิงทั้งสองคนมากในขณะที่ทั้งคู่ยังมีชีวิตอยู่

governess **as** a reliable interpreter **of** events, and you **have one story. Take her** as **an** unreliable neurotic fabricator **of** non-existent '*ghosts of the mind*' **and you are reading a diametrically opposed narrative.**²

ผู้อ่านจะเห็นว่าการใช้มุมมองแบบนี้ก่อให้เกิดความกำกวมต่อผู้อ่านเป็นอย่างมากทีเดียว นอกจากนั้นในบทนำเรื่อง (Prologue) เจมส์ให้ดักลาส (Douglas) เป็นผู้เล่าภูมิหลังของครูผู้ดูแลในฐานะผู้ที่รู้จักคุ้นเคยกันในตอนที่เราจะมาทำหน้าที่เป็นครูผู้ดูแลให้แก่น้องสาวของเขา และครูผู้ดูแลก็ไว้วางใจส่งมอบบันทึกของเธอไว้ให้แก่ดักลาส

ฉาก (Setting)

เรื่อง *The Turn of the Screw* เกิดขึ้นที่คฤหาสน์บลาย (Bly) ซึ่งเป็นบ้านในชนบทของครอบครัวอยู่ในย่านเอสเซ็กซ์ (Essex) บ้านหลังนี้น่าอยู่ ดังที่ครูผู้ดูแลบรรยายไว้ว่า

I remember as a thoroughly pleasant impression the broad clear front, its open windows and fresh curtains and the pair of maids looking out; . . . The scene had a greatness that made a different affair from my own scant home, (7; ch. 1)

---

² Shlomith Rimmon, *The Concept of Ambiguity - the Example of James* (Chicago : University of Chicago Press, 1977) 19.

มีสถานที่อีกแห่งหนึ่งที่กล่าวไว้ในบทนำเรื่องคือ บ้านที่ตั้งอยู่บนถนนฮาร์เลย์³ (a house in Harley street) ซึ่งเป็นบ้านของนายจ้าง คือ ลุงของเด็ก และเป็นสถานที่ที่ครูผู้ดูแลได้ไปพบกับนายจ้างเป็นครั้งแรก

บทวิจารณ์ตัวละคร (Character Analysis)

ครูผู้ดูแล (governess) เป็นเด็กสาวที่ไม่ปรากฏชื่อ อายุสี่สิบปี ไม่มีประสบการณ์ในการทำงานมาก่อน เธอเป็นลูกสาวคนสุดท้ายของนักบวชจน ๆ คนหนึ่งในชนบท เธอรับทำงานชิ้นแรกเพราะหลงเสน่ห์นายจ้างซึ่งเธอบรรยายไว้ว่า *'She figured him as rich, but as fearfully extravagant - saw him all in a glow of high fashion, of good looks, of expensive habits, of charming ways with women.'* (4; ch.1) นอกจากนั้นเงินเดือนที่เธอได้รับการเสนอให้ก็เป็นจำนวนเงินมากเกินกว่าที่เธอประมาณไว้ เธอรับที่จะทำงานชิ้นนี้หลังจากที่ได้ไปใคร่ครวญอยู่ถึงสองวัน งานที่เธอรับทำนี้เป็นภาระที่หนักสำหรับเธอซึ่งไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน นอกจากนี้ยังมีข้อแม้ประหลาดของนายจ้างที่ทำให้เธอรับผิดชอบเด็กทั้งสองคนซึ่งเธอจะต้องดูแลอย่างเต็มตัวโดยไม่สามารถปรึกษาหารือปัญหาใด ๆ ที่จะเกิดขึ้นกับนายจ้างได้เลย *'That she should never trouble him - but never, never; neither appeal nor complain nor write about anything; only meet all questions herself.'* (6; ch.1) อำนาจและสิทธิขาดที่เธอได้รับจากนายจ้างเป็นที่มาของเรื่องเศร้าในภายหลัง สโตรเธอร์ บี เพอร์ดี (Strother B. Purdy) ได้วิจารณ์ว่าพฤติกรรมของครูผู้ดูแลเกิดจากความเก็บกดทางเพศ เธอหลงรักนายจ้างจึงต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้เขาประทับใจ

---

³ ฮาร์เลย์ สตรีท เป็นเขตที่อยู่อาศัยซึ่งเป็นที่นิยมในสมัยนั้น

*According to it (the sexual element), the governess exceeds her authority with the children because she is in love with the master and wishes to impress him.*⁴

เนื่องมาจากข้อแม้ของนายจ้าง เรื่องที่เธอจะสามารถรบกวนเขาได้ต้องเป็น เรื่องใหญ่และมีเหตุผลเพียงพอ เพอร์ติกกล่าวว่าพฤติกรรมทั้งหมดของเธอเกิดขึ้นโดย ที่เธอไม่รู้ตัว เธอทำไปเพราะเธออยากจะเป็นนางเอกและอยากเป็นผู้ที่ทุ่มเทอุทิศตัว ให้กับงาน

The governess is unconscious; she is doing this, because she is sexually repressed and cannot admit her sexual motives to herself. She therefore thinks she is protecting the children against an actual, outside evil, which happens to have come along providentially to supply her with the occasion she needs to demonstrate her heroism and devotion to the master.'

นางโกรส (Mrs. Grose) เป็นแม่บ้านที่ทำหน้าที่ดูแลในเรื่องความเป็นอยู่ของเด็ก ๆ เธอเป็นหญิงร่างใหญ่ หน้าตาธรรมดา ๆ และสะอาดสะอ้าน เธอเคยรับใช้มารดา ของ 'นายใหญ่' มาก่อน ดังนั้น เธอจึงได้มาเป็นแม่บ้านที่บลาย นางโกรสเป็นคนที่ไม่รู้หนังสือและไม่ใช่เป็นคนที่ฉลาดนัก ครูผู้ดูแลบอกว่า '*Mrs. Grose is devoid of*

---

⁴ Strother B. Purdy, *The Hole in the Fabric : Science, Contemporary Literature, and Henry James* (Pittsburg : University of Pittsburg Press, 1977) 150.

⁵ Ibid., p.150.

any imagination' ซึ่งมีความหมายว่าเธอเป็นคนที่ถูกชักจูงได้ง่าย แต่สิ่งที่เห็นได้ชัดเจน คือ เธอรักฟลอราและไมลส์มากและยังอุทิศตัวให้กับเด็ก นับว่าเป็นโชคดีที่ในตอนท้ายเรื่องนางโกรสตัดสิ้นใจพาฟลอราซึ่งล้มเจ็บไปจากคฤหาสน์บลัยจึงทำให้ฟลอราสามารถรอดพ้นจากครุผู้ดูแลไปได้

นอกจากนั้นนางโกรส คือ ตัวละครที่ เฮนรี เจมส์ ให้สวมบทบาทที่ *ปรึกษา* ของครุผู้ดูแลด้วย เมื่อครุผู้ดูแลพบกับเหตุการณ์ใด ๆ ก็ตาม เธอมักจะมาพูดคุยและปรึกษารื้อกับนางโกรสทุกครั้งซึ่งทำให้ผู้อ่านได้ทราบความนึกคิดที่เกิดขึ้นในใจของเธอ

ความกำกวม (Ambiguity)

The Turn of the Screw เป็นนวนิยายที่เต็มไปด้วยความกำกวม เริ่มต้นจากมุมมองของเรื่องซึ่ง เฮนรี เจมส์ ให้ครุผู้ดูแลเป็นผู้บรรยายเหตุการณ์ ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วในตอนมุมมอง เนื้อเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบเต็มไปด้วยความกำกวมอีกหลายตอนไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์ที่ไมลส์ถูกไล่ออกจากโรงเรียน การที่ครุผู้ดูแลบรรยายลักษณะรูปร่างของ ปีเตอร์ ควินท์ และ เจเซล ได้ถูกต้อง หรือแม้แต่ข้อแม้ประหลาดของผู้ปกครองเด็กทั้งสองคนที่ให้เธอรับผิดชอบดูแลเด็กโดยไม่ต้องรายงานให้เขาทราบก็ตาม ความกำกวมในเนื้อเรื่องเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความฉงนฉงายอยู่ตลอดเวลา

นอกจากนี้ใน *The Ambiguity of Henry James* ชาร์ลส ธอมัส ซามูเอลส์ ได้พูดถึงความกำกวมอีกด้านหนึ่งไว้ คือ ความกำกวมทางด้านภาษาศาสตร์ (Linguistic Ambiguity) ภาษาที่ใช้ใน *The Turn of Screw* สื่อความหมายได้สองทาง⁶

---

⁶ ชาร์ลส ธอมัส ซามูเอลส์ ใช้คำว่า “*double-direcfedness in the language*”

การใช้สรรพนามก็เป็นตัวอย่างหนึ่งของความกำกวมในทางภาษา ในฉากสุดท้ายครูผู้ดูแลอยู่กับไมลล์ตามลำพัง เธอหันไปเห็น ปีเตอร์ ควินท์ มาปรากฏตัว และเธอต้องการบังคับให้ไมลล์ยอมรับว่าเห็น ปีเตอร์ ควินท์

I was so determined to have all my proof 'that I flashed into ice to challenge him.

'Whom do you mean by 'he'?'

'Peter Quint -you devil!' His face gave again, round the room, its convulsed supplication.

'Where? (121, ch. 24)

ซามูเอลส์วิจารณ์ว่า 'you devil!' นั้น มีความหมายได้สองประการ อาจหมายถึง ตัวครูผู้ดูแลเอง หรือ ปีเตอร์ ควินท์ ก็ได้ แน่นนอนครูผู้ดูแลย่อมตีความว่า 'you' ในที่นี้เป็นคำพูดที่ไมลล์ใช้เรียกประณาม ปีเตอร์ ควินท์ แต่ในทางกลับกัน ผู้อ่านอาจจะตีความว่า 'you' หมายถึง ตัวครูผู้ดูแลเองที่ยัดเยียดความชั่วร้ายให้แก่หัวใจที่บริสุทธิ์ของเด็กก็ได้ ดังนั้น ความกำกวมทางภาษาจึงนำไปสู่ความกำกวมทางด้านความหมายด้วย

บทวิจารณ์ (Critical Commentary)

แรกเริ่มเดิมทีเมื่อ เฮนรี เจมส์ เขียน *The Turn of the Screw* เขาตั้งใจจะเขียนเป็นเรื่องสั้น ๆ ดังเช่นที่เขียนเล่าให้ เอ ซี เบนสัน (A.C. Benson) ซึ่งเป็นลูกชายของ อาร์ชบิชอป แห่งแคนเทอร์เบอรี ว่า

I write it into a fantastic fiction which, first intended to be of the briefest, finally became a thing of some length, and is now being 'serialized' in an American periodical.

จากที่ตั้งใจจะให้เป็นเรื่องสั้น ๆ แต่เมื่อเขียนไปเขียนมา *The Turn of the Screw* กลับกลายเป็นเรื่องสั้นขนาดยาวไป

รอเบิร์ต ลี วูล์ฟ (Robert Lee Wolff) กล่าวไว้ว่า

The Turn of the Screw has been perhaps **the** most **widely** read and **discussed** of the stories of Henry James.⁷

อันที่จริงแล้ว เฮนรี เจมส์ คิดว่า *The Turn of the Screw* เป็นเพียงเรื่องสั้นธรรมดาไม่ได้เป็นผลงานดีเด่น ดังที่เขาได้เขียนจดหมายถึงบุคคลหลายคนเอ่ยพาดพิงถึง *The Turn of the Screw* ว่าเป็น ‘*That wanton little tale*’ ในจดหมายที่เขียนตอบ ดร. หลุยส์ วอลด์สไตน์ (Dr. Louis Waldstein) และเขียนถึง เอฟ เอช ดับเบิลยู ไมเออร์ส (F.H.W. Myers) ในจดหมายลงวันที่ 19 ธันวาคม 1898 โดยบอกว่า

The Turn of the Screw is a very mechanical manner, I honestly think- an infection, a merely pictorial subject and rather a shameless pot-boiler.

The Turn of the Screw พิมพ์รวมเล่มออกมาพร้อมกับเรื่องสั้นอีกเรื่องหนึ่งคือ *Covering Ends* หนังสือเล่มนี้ชื่อ *The Two Magics*

การที่บอกว่า *The Turn of the Screw* เป็นเรื่องสั้นในแนวแปลกของ เฮนรี เจมส์ คือ เนื้อเรื่องเกี่ยวพันกับสิ่งที่นอกเหนือธรรมชาติ (supernatural) นั้น ความจริงก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรนัก ถ้าดูจากผลงานอีกหลาย ๆ เรื่องของ เฮนรี เจมส์ เช่น

---

⁷Robert Lee Wolff, “The Genesis of *the Turn of the Screw*,” **American Literature**, XIII (March, 1941) 1-8.

เรื่อง *Owen Wingrave* (ค.ศ. 1893) *The Friends of the Friends* (ค.ศ.1896) *The Jolly Corner* (ค.ศ. 1908) และ *The Sense of the Past* ซึ่งเขียนไม่จบ จะเห็นได้ว่า เฮนรี เจมส์ มีความสนใจในการเขียนเรื่องราวที่เกี่ยวกับสิ่งนอกเหนือธรรมชาติหรือเกี่ยวกับเรื่องภูตผีปีศาจ โดยไม่สนใจว่าเนื้อเรื่องทำนองนี้โดยวิสัยแล้วไม่ใช่สิ่งที่แสดงให้เห็นศิลปะของการเขียนเท่าใด ทั้งนี้เพราะ เฮนรี เจมส์ มีความคิดว่าเนื้อเรื่องลักษณะนี้ คือ จุดบรรจบระหว่าง ‘ความเป็นจริงกับจินตนาการ’ (a meeting place of the actual and the imagination) ตามความคิดของ นาธาเนียล ฮอว์ธอร์น (Nathaniel Hawthorne) นักประพันธ์อเมริกันซึ่งมีผลงานในแนวนี้อีกเช่นกัน

เฮนรี เจมส์ กล่าวว่

It may seem odd, in a search for the amusing, to try to steer wide of the silly by hugging close the ‘supernatural’ . . . and I am prepared with the confession that the ‘ghost-story,’ as, we for convenience call it, has ever been for me the most possible form of the fairy-tale.*

นับตั้งแต่ *The Turn of the Screw* ตีพิมพ์ออกมาในปี ค.ศ. 1898 มีผู้อ่านและวิจารณ์ผลงานเรื่องนี้อย่างกว้างขวาง การตีความของนักวิจารณ์แบ่งออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งวิจารณ์ว่า *The Turn of the Screw* เป็นเรื่องผีจริง ๆ อีกฝ่ายหนึ่งตีความว่า เป็นเรื่องในแง่จิตวิทยา ‘ผี’ เกิดจากกลไกทางจิตของครุผู้ดูแลซึ่งเป็นผู้บันทึกเรื่องนี้

---

⁸ Henry James, “Preface to *the Altar of the Dead*,” *The Novels and Tales of Henry James*, XVII (1909) 15-21.

การตีความของนักวิจารณ์กระทำจากต้นฉบับของ *The Turn of the Screw* โดยตรงและจากข้อเขียนของ เฮนรี เจมส์ เอง คือ คำนำที่เขาเขียนให้นวนิยายเรื่อง *The Aspern Papers* และเรื่องอื่น ๆ ในรวมเล่มคำนำฉบับนิวยอร์ก (The New York Preface) เมื่อปี ค.ศ. 1908 กับข้อความในบันทึกของเขาซึ่งถูกนำมาพิมพ์เมื่อปี ค.ศ. 1947

นักวิจารณ์คนสำคัญ ๆ ที่วิจารณ์ว่า *The Turn of the Screw* เป็นเรื่องในแนวจิตวิทยาที่ควรนำมากล่าวถึงในที่นี้ คือ เอ็ดนา เคนตัน (Edna Kenton) เอ็ดนา เป็นผู้เขียนบทความชื่อ “*Henry James to the Ruminant Reader : the Turn of the Screw*” ซึ่งตีพิมพ์ใน *The Arts, VI* ฉบับเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1924 เธอชี้ให้เห็นว่าผู้อ่านควรจะเพ่งเล็งความสนใจไปที่ครูผู้ดูแลไม้ไซที่เด็กทั้งสองคนเพราะเธอเป็นโรคประสาท และเธอคนเดียวเท่านั้นที่เห็นปีศาจต่าง ๆ มาปรากฏตัว

*that is she- always she herself--who sees the lurking
shapes and heralds them to her little world.*

ในบทความอื่นชื่อ “*The Ambiguity of Henry James*” ซึ่งลงพิมพ์ในวารสาร *Hound & Horn, VII* ฉบับเดือนเมษายน-พฤษภาคม ค.ศ. 1934 นักวิจารณ์ชื่อ เอ็ดมันด์ วิลสัน (Edmund Wilson) ผู้ซึ่งใช้ทฤษฎีของ ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) สนับสนุนความเห็นของ เอ็ดนา เคนตัน ซึ่งวิเคราะห์เรื่องนี้มาก่อนหน้าเขา โดยกล่าวว่า

*The young governess who tells the story is a neurotic
case of sex repression, and the ghost are not real ghost
at all but merely the governess's hallucinations.*

วิลสันคิดว่าผีที่ปรากฏให้ครูผู้ดูแลเห็นนั้นเป็นอาการประสาทของเธอเองซึ่งเกิดจากความกดดันทางเพศ ในการสนับสนุนข้อสมมุติฐานของเขา เอ็ดมันด์ วิลสัน ใช้ตัว

เรื่องของ *The Turn of the Screw* เป็นหลักในการให้เหตุผล เขาเชื่อว่าครูผู้ดูแลหลงรักชายผู้เป็นนายจ้างแต่เพียงข้างเดียว โดยรู้ว่าความรักของเธอนั้นไม่มีโอกาสจะได้รับการตอบสนอง

'The moral of which was of course the seduction exercised by the splendid young man.'

'She saw him only twice.'

'Yes, but that's just the beauty of her passion.'

'She mentioned to me that when, . . . he held her hand, thanking her for the sacrifice, she already felt rewarded.'

'But was that all her reward?' one of the ladies asked.

'She never saw him again.' (13 - 14; prologue)

นอกจากนั้นภาวะทางสังคมของผู้หญิงในสมัยนั้นทำให้เธอไม่อาจยอมรับสัญชาติญาณทางเพศของตนได้ กลไกการเก็บกดทางเพศจึงเกิดขึ้นและแสดงออกในรูปของอาการประสาทหลอน

วิลสันยังได้วิเคราะห์เนื้อเรื่องบางตอนใน *The Turn of the Screw* ที่แสดงให้เห็นถึงสัญลักษณ์ทางเพศตามทฤษฎีของฟรอยด์ (Freudian Symbols) เช่น ในตอนที่พลอราทียิบเอาเศษไม้มาทำเป็นเรือของเล่น

She had picked up a small flat piece of wood, which happened to have in it a little hole that had evidently suggested to her the idea of sticking in another fragment that might figure as a mast and make the thing a boat.
(44; ch.6)

นอกจากนั้นวิลสันยังชี้ว่าการปรากฏตัวของปีศาจชาย ปีเตอร์ ควินท์ บนหอสูง และการปรากฏตัวของปีศาจหญิง เจเซล रिमทะเลสาบก็ล้วนแต่เป็นสัญลักษณ์ทางเพศ

หลังจากที่วิลสันได้วิจารณ์เรื่อง *The Turn of the Screw* ในบทความเรื่อง “*The Ambiguity of Henry James*” (ค.ศ. 1938) แล้ว ในปี ค.ศ. 1947 เอฟ โอ แมทธิสเซน (F.O. Matthiessen) และ เคนเนธ บี เมอร์ดอค (Kenneth B. Murdock) ได้รวบรวมบันทึกของ เฮนรี เจมส์ พิมพ์รวมเล่มในชื่อ *The Notebooks of Henry James* ซึ่งบันทึกนั้นเจมส์ได้เอ่ยถึงที่มาของเรื่อง *The Turn of the Screw* ซึ่งมีเค้าโครงมาจากเรื่องผีที่ อาร์ชบิชอป แห่งแคนเทอร์เบอรี เล่าให้ฟัง วิลสันได้เขียนต่อเติมบทความของเขาในหนังสือชื่อ *The Triple Thinkers* เขาเชื่อว่า เฮนรี เจมส์ เขียนเรื่องนี้ในลักษณะของการเล่าเรื่องผี แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นในใจของคนอ่านเมื่ออ่านเรื่องนี้แล้ว คือ ครูผู้ดูแล เล่าเรื่องผีที่ปรากฏขึ้นจริงหรือเกิดจากการคิดสร้างภาพโดยไม่รู้ตัวของตนเองเนื่องจากความสับสนทางจิตใจ วิลสันชี้ว่า เฮนรี เจมส์ จงใจให้เรื่องราวออกมาอย่างกำกวมเนื่องจากตัวผู้เขียนเองคือ เฮนรี เจมส์ ก็อยู่ในภาวะของความสับสน ความเชื่อมั่นในตัวเองกำลังสั่นคลอนเนื่องจากความล้มเหลวของผลงานในด้านละคร นอกจากนั้นวิลสันยังชี้ให้เห็นว่าจุดบอดของ เฮนรี เจมส์ ในฐานะนักเขียน คือ การขาดประสบการณ์ทางเพศจึงทำให้เขาไม่สามารถจะถ่ายทอดประสบการณ์หรือแม้เพียงแต่เข้าใจความรู้สึกทางเพศ สิ่งเหล่านี้ได้สะท้อนออกมาเป็นความสับสนกำกวม ในตัวละครของเขา คือ ตัวครูผู้ดูแล

วิลสันสรุปว่า ในเรื่อง *The Turn of the Screw* ครูผู้ดูแลไม่เพียงแต่สร้างภาพปีศาจหลอกหลอนตนเอง แต่ เฮนรี เจมส์ ก็หลอกตนเองเช่นเดียวกันในการสร้างตัวละครเช่นเธอ

นักวิจารณ์อีกฝ่ายหนึ่งที่เชื่อว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับภูตผีปีศาจได้โต้แย้งทฤษฎีการสร้างภาพหลอนโดยกล่าวว่าหากการเห็นปีศาจของครูผู้ดูแลเกิดจากความนึกคิดของเธอแล้ว เหตุใดเธอจึงสามารถพรรณนาถึงรูปร่างลักษณะของ ปีเตอร์ ควินท์

ได้ถูกต้องเพราะเธอไม่เคยรู้จักหรือเห็นผู้ชายผู้นี้มาก่อนตอนที่เขายังมีชีวิต นอกจากนั้นการที่เธอเป็นผู้เดียวที่เห็นปีศาจก็อาจจะเป็นเพราะว่าปีศาจอาจจะมาปรากฏตัวให้ผู้ที่หนึ่งผู้ใดเห็นโดยเฉพาะก็เป็นได้

มีนักวิจารณ์บางคนเชื่อว่า *The Turn of the Screw* เป็นเรื่องผี เช่น วิลเลียม ลีออน เฟลล์ (William Lyon Phelps) ซึ่งกล่าวว่า

The Turn of the Screw, which I found then and find again to be the most powerful, the most nerve-shattering ghost story I have ever read.

ส่วน เวอร์จิเนีย วูล์ฟ (Virginia Woolf) เขียนบทความชื่อ “*Henry James’s Ghost Stories*” โดยกล่าวว่า ผีของ เฮนรี เจมส์ นั้น ไม่เหมือนกับผีแบบเก่า ๆ ซึ่งโหดร้ายน่าสะพึงกลัวด้วยรูปลักษณ์อันน่าหวาดหวั่นแต่อย่างใด

*Henry James’s ghosts have nothing in common with the violent old ghost-he blood stained sea captains, the white horses, the headless ladies of dark lanes and windy commons.*¹⁰

แนวความคิดนี้ตรงกับความประสงค์ของ เฮนรี เจมส์ ซึ่งกล่าวไว้ในคำนำว่าถึงจะเขียนเรื่องผีแต่ไม่ได้ต้องการให้ผู้อ่านหวาดกลัว แม้ว่าส่วนที่เกี่ยวกับการ

---

⁹ William Lyon Phelps, “Henry James,” *The Tale Review*, V(July, 1961) 794.

¹⁰ Virginia Woolf, “Henry James’s Ghost Stories,” *Granite and Rainbow* (New York : Harcourt, Brace &World, 1921) 65-72.

ปรากฏตัวของวิญญาณจะเป็นส่วนสำคัญของเรื่อง เขาเพียงแต่ต้องการจะเน้นความรู้สึกของผู้อ่านเท่านั้นไม่มีเจตนาทำให้ผู้อ่านต้องหวาดหวั่นกับรูปลักษณ์อันน่าสะพรั่งกลัว

เจมส์บอกว่า

I had to *decide in fine* between having *my apparitions* correct and *having my story 'good'- that is producing my impression of the dreadful, my designed horror.*

และเจมส์เลือกประการหลัง คือ ทำให้เรื่องมีบรรยากาศที่น่าหวาดหวั่นโดยไม่ต้องอาศัยลักษณะที่น่าสะพรั่งกลัวของปีศาจ แต่กลับทำให้ผู้อ่านเกิดความหวาดผวายุ่งๆ ในใจ นับว่าสิ่งนี้เป็นศิลปะและความสามารถเฉพาะตัวของ เฮนรี เจมส์

การวิจารณ์ที่ออกมาเป็นสองลักษณะเช่นนี้ สาเหตุสำคัญเกิดจากท่วงทำนองการเขียนและการดำเนินเรื่องที่กำลังจริงจังทำให้เกิดการตีความไปได้หลายนัย

ใน “*The New York Preface*” เฮนรี เจมส์ เขียนถึง *The Turn of the Screw* ว่า ‘*this perfectly independent and irresponsible little fiction*’ คงจะเป็นคำกล่าวที่เหมาะสมที่สุดเพราะเนื้อเรื่องมีลักษณะ ‘*independent*’ คือ ไม่สามารถจัดเข้าเป็นประเภทใดประเภทหนึ่งอย่างชัดเจนได้ จะอ่านเป็นเรื่องผีหรือจะอ่านเป็นเรื่องในแนวจิตวิทยาก็ได้ทั้งนั้น และ ‘*irresponsible*’ ในแง่ที่ว่า ไม่มีหลักฐานใด ๆ เลย ที่จะนำมาตีความเนื้อเรื่องไปทางหนึ่งทางใดอย่างเด็ดขาด ผลงานเรื่อง *The Turn of the Screw* ของ เฮนรี เจมส์ จะสามารถอ่านและตีความได้เป็นหลายนัยขึ้นอยู่กับประสบการณ์และภูมิหลังของผู้อ่าน

นับว่า เฮนรี เจมส์ เป็นนักประพันธ์ชั้นครูที่มีศิลปะการเขียนที่น่ายกย่องและ
ทำให้ผลงานชิ้นนี้เป็นผลงานที่น่าศึกษาและมีคุณค่าควรแก่การอ่านอย่างยิ่ง

บทตัดตอน (Excerpt)

เนื้อความต่อไปนี้ตัดตอนมาจากบทที่ 3 เป็นตอนที่ครูผู้ดูแลพบ ปีเตอร์
ควินท์ เป็นครั้งแรก

Her thus turning her back on me was fortunately not, for my just preoccupations, a snub that could check the growth of our mutual esteem. We met, after Z had brought home little Miles, more intimately than ever on the ground of my stupefaction, my general emotion : so monstrous was Z then ready to pronounce it that such a child as had now been revealed to me should be under an interdict. Z was a little late on the scene, and Z felt, as he stood wistfully looking out for me before the door of the inn at which the coach had put him down, that Z had seen him, on the instant, without and within, in the great glow of freshness, the same positive fragrance of purity, in which Z had, from the first moment, seen his little sister. He was incredibly beautiful, and Mrs. Grose had put her finger on it : everything but a sort of passion of tenderness for him was swept away by his presence. What Z then and there took him to my heart for was something divine that Z have never found to the same degree in any child -his indescribable little air of knowing nothing in the world but love. It would have been impossible to carry a bad name with a greater sweetness of innocence, and by the time Z had got back to Bly with him Z remained merely bewildered- so far, that is, as Z was not outraged- by the sense of the horrible letter locked up in my room, in a drawer. As, soon as Z could compass a private word with Mrs. Grose Z declared to her that it was grotesque.

She promptly understood me. 'You mean the cruel charge-?'

'It doesn't live an instant. My dear woman, look at him!'

She smiled at my pretension to have discovered his charm. 'I assure you, Miss, I do nothing else! What will you say, then?' she immediately added.

'In answer to the letter?' I had made up my mind. 'Nothing.'

'And to his uncle?'

I was incisive. 'Nothing.'

'And to the boy himself?'

I was wonderful. 'Nothing.'

She gave with her apron a great wipe to her mouth. 'Then I'll stand by you. We'll see it out.'

'We'll see it out!' I ardently echoed, giving her my hand to make it a vow.

She held me there a moment, then whisked up her apron again with her detached hand. 'Would you mind, Miss, if I used the freedom-'

'To kiss me? No!' I took the good creature in my arms and, after we had embraced like sisters, felt still more fortified and indignant.

This, at all events, was for the time : a time so full that, as I recall the way it went, it reminds me of all the art I now need to make it a little distinct. What I look back at with amazement is the situation I accepted. I had undertaken, with my companion, to see it out, and I was under a charm, apparently, that could smooth away the extent and the far and difficult connexions of such an effort. I was lifted aloft on a great wave of infatuation and pity. I found it simple, in my ignorance, my confusion, and perhaps my conceit, to assume that I could deal with a boy whose education for the world was all on the point of beginning. I am unable even to remember at this day what proposal I framed for the end of his holidays and the resumption of his studies. Lessons with me

indeed, that charming summer, we all had a theory that he was to have; but I now feel that, for weeks, the lessons must have been rather my own. I learnt something-t first certainly-that had not been one of the teachings of my small, smothered life; learnt to be amused, and even amusing, and not to think for the morrow. It was the first time, in a manner, that I had known space and air and freedom, all the music of summer and all the mystery of nature. And then there was consideration and consideration was sweet. Oh, it was a trap—not designed, but deep—to my imagination, to my delicacy perhaps to my vanity; to whatever, in me, was most excitable. The best way to picture it all is to say that I was off my guard. They gave me so little trouble—they were of a gentleness so extraordinary. I used to speculate—but even this with a dim disconnectedness as to how the rough future (for all futures are rough!) would handle them and might bruise them. They had the bloom of health and happiness; and yet, as if I had been in charge of a pair of little grandees, of princes of the blood, for whom everything, to be right, would have to be enclosed and protected, the only form that, in my fancy, the after-years could take for them was that of a romantic, a really royal extension of the garden and the park. It may be, of course, above all, that what suddenly broke into this gives the previous time a charm of stillness—that hush in which something gathers or crouches. The change was actually like the spring of a beast.

In the first weeks the days were long; they often, at their finest, gave me what I used to call my own hour, the hour when, for my pupils, tea-time and bed-time having come and gone, I had, before my final retirement, a small interval alone. Much as I liked my companions, this hour was the thing in the day I liked most; and I liked it best of all when, as the light faded—or rather, I should say, the day lingered and the last calls of the last birds sounded, in a flushed sky, from the old tress—I could take a turn into the grounds and enjoy,

almost with a sense of property that amused and flattered me, the beauty and dignity of the place. It was a pleasure at these moments to feel myself tranquil and justified; doubtless, perhaps, also to reflect that by my discretion, my quiet good sense and general high propriety, I was giving pleasure if he ever thought of it!—to the person to whose pressure I had responded. What I was doing was what he had earnestly hoped and directly asked of me, and that I could, after all, do it proved even a greater joy than I had expected. I dare say I fancied myself, in short, a remarkable young woman and took comfort in the faith that this would more publicly appear. Well, I needed to be remarkable to offer a front to the remarkable things that presently gave their first sign.

It was plump, one afternoon, in *the middle of my very hour* : *the* children were tucked away and I had come out for my stroll. One of the thoughts that, as *I don't* in the *least shrink* now from noting, *used* to be with me in these wanderings was that it would be as charming as a charming story suddenly to meet someone. Someone would appear there *at the turn of a path and would* stand before me and smile and *approve*. I didn't ask more than that—I only asked *that he should know; and the only way to be sure he knew would be to see* it, and *the* kind *light* of it, in his handsome face. That was exactly present to *me—* by which *I* mean the face was—when, on the first of these occasions, at the end *of a long June day, I stopped short on emerging from one of the plantations* and coming into view of the house. What arrested me on the *spot—and* with a shock *much greater than any vision had allowed for—was the sense that my imagination* had, in a *flash*, turned real. He did stand *there!—but* high up, beyond the lawn and at the very top of the tower to which, on that first morning, little Flora *had* conducted me. This tower was one of a pair-square, incongruous, crenelated structures—that were distinguished, for some reason, though I could see little *difference, as the new and the old. They flanked opposite ends of the house and*